

Una de bojós

Un relat de: [BJG](#)

Ja han passat tres mesos des de que la vaig veure entrar per primera vegada per la porta de la oficina. -És una deessa- vaig pensar, i ho segueix pensant. Fa uns dies que em saluda cada matí en arribar a la oficina, són uns pocs segons, però és la meva petita ració diària de felicitat. Abans de que ella hem saludés a diari no obtenia ni una miserable miqueta de felicitat. Molts cops escolto les converses que manté amb les seves amigues i companyes de treball. Escoltant escoltant, he descobert que es una noia molt llesta i bona persona que son les dues qualitats que més admiro en una persona i, si a més a més es tan guapa com ho és ella, la persona que les té es converteix en una deessa per a mi. Cada dia em creu amb ella pel passadís un parell de cops o tres. Em passa tan a prop que fins i tot puc adivinar la marca de xampú que utilitza. Un d'aquells amb aroma a taronja. Em passa molt, molt prop i en canvi jo la sento tan i tan llunyana, tan intocable. No em sembla que algu com ella pugui ser real. Molts cops penso que estic al·lucinant per la falta de dormir o que la televisor m'ha menjat l'olla fent-me veure coses irreal, fins i tot he arribat a pensar que m'estic tornant esquizofrènic, però llavors m'acosto a algun altre company i li pregunto: -Tu també la veus, oi? - i quan em contesta afirmativament em desapareixen tots els dubtes i les absurdes idees del cap. Ahir vaig escoltar una conversa que va mantindre amb una amiga seva en un bar. El bar on casualment vaig tots els dies a esmorzar des de que se que hi va ella. - T'has enterat de la notícia?- li va preguntar una amiga seva, escandalitzada. -Quina notícia?- Li va respondre la meva deessa. - Doncs resulta que un enterrador de no se quin poble de per Castella és necrofílic i es follava a totes les noies joves que enterrava.- Li contà la seva amiga però ella va romandre bastant indiferent i va deixar la seva amiga boca badada quan li va respondre, i a mi també. - No ho veig pas tan malament, hi ha moltes coses pitjors, després de tot aquell home no ha fet mal a ningú per que un cop ja estem morts ja hem abandonat el nostre cos i ja no sentim res de res, si quan ja no som res encara podem fer feliç a un pobre home que no te a ningú, doncs no ho veig tan malament. Pitjor es una violació.- Ella sempre tan espiritual, "l'ànima canvia de cos quan ens morim", "aquest menjar nutreix la meva ànima" i com aquestes he escoltat moltes frases que han sortit de la seva boca que demostren que te una creencia similar a la hindú. Aquesta tarda m'he apropat a ella i la he convidat a sopar. Li he dit que anava a convidar a més gent de l'oficina, però no és veritat, vull passar una nit a soles amb ella, és el que més desitjo, es algo que m'ompliria de felicitat i si finalment em diu que m'estima potser que em morís de felicitat. Per altra banda no se que faria quan em rebutjés, suïcidat-me potser?. Quan he sortit del treball he passat per una botiga de jardineria i he comprat un verí letal per a conills devora hortalisses, per si de cas. He arribat a casa i l'he guardat en el segon calaix de la cuina, just devall dels coberts. M'he posat de seguida a preparar el menjar per a sis persones, ja que li havia dit que convidaria mes gent no volia que em veies les intencions de bon principi. Estava molt nerviós. Ella ha sigut puntual, a les vuit de la tarda ha sonat el timbre de casa meva. - Ets la primera en arribar- li he dit per dissimular. En realitat ella és la primera persona que trepitja casa meva des de fa al menys un parell d'anys ja que jo sempre estic sol. Dos hores després li he dit que seria millor que anem començant, que no feia falta que esperessim a ningú més. Ens hem segut a la taula preparada per a sis persones cara a cara. Ens hem conegut bastant bé durant el llarg sopar que ha durat fins gairebé fa un parell de hores, hem parlat de moltes coses i se que no li ha convençut la meva forma de ser. Però no anava a rendir-me, i he seguit amb la meva intenció de declarar els meus sentiments cap a ella. Ha set una oportunitat que no he pogut deixar escapar doncs quedar-me amb el dubte dels seus sentiments cap a mí era el pitjor que em podria haver passat. A més a més la desitjo amb una gran força, desitjo tan el seu cos com la seva ànima, aquella preciosa cara d'àngel, aquelles corbes exuberantment seductores, aquella asombrosa intel·ligència i aquella gran bondat tenien que ser meves, doncs ella era la dona que il·luminava el meu cor, la que em treia la set només amb mirar-me, la que em donava la felicitat només de saludar-me, jo seria el seu esclau i faria tot el que fos, per humiliant que fos, per aconseguir el seu amor. I així li he dit, li he demanat que si seria capaç de tenir una relació d'amor pur amb un pobre desgraciat com jo i m'ha contestat que no. Que no. Que no. M'ha destrossat el cor, però no m'he rendit. Li he demanat que acabi de sopar i ella s'ha mostrat d'acord. Quan estava a punt d'acabar amb el segon plat jo he anat a per el postre. Estava desesperat, volia tenir-ho tot, el seu cos i la seva ànima, però ara ja era impossible, no sabia que fer així que m'he dirigit al calaix de baix dels coberts, he agafat el verí i l'he posat a damunt del mostrador li he preparat el postre i li he posat tot el verí. Li he dut. Era un gelat que havia fet jo mateix i m'ha quedat molt macu, tan macu i tan letal alhora. Sense dubtar-ho gens li ha clavat una cullarada, he notat que posava cara de fàstic però ha seguit menjant, suposu que no debia voler deixar-me malament escopint el gelat que li havia preparat. Després de quatre cullarades ha gitat sobre la taula i posteriorment s'hi ha donat un cop de cap i ara fa uns pocs minuts que ha deixat de respirar completament. Ara ja és meva, meva per sempre, volia el seu cos i la seva ànima però com la ànima m'impedia posseir-les a ambdues he tingut que fer-la fora. Així al menys puc tenir una de les dues coses que més he desitjat amb tota la meva vida. El seu cós, mig premi, però era impossible tenir el premi sencer. Ho volia tot pero sense pa bones estan les crostres. Des d'aquesta nit en la que la seva ànima ha abandonat el seu cos ja tinc el seu consentiment per fer el que jo vulgui amb el seu preciós cos que romandrà per sempre al meu costat. Pitjor hauria estat una violació. Veritat? Ara és meva per sempre, a mitges, però només meva.